

Στην κατάσταση που διαμορφώνεται σήμερα, οι στόχοι για έξοδο από την ευρωζώνη και την ΕΕ αναβαθμίζονται και ισχυροποιούνται με την άμεση πρόταξη και αποφασιστική διεκδίκηση του τρίπτυχου κρατικοποίηση τραπεζών-εθνικό νόμισμα και άρνηση πληρωμής δόσεων χρέους.

Η προώθησή τους ωστόσο προϋποθέτει την αποφασιστική στράτευση των λαϊκών στρωμάτων με μια πολιτική λογική ρήξης. Χρειάζονται επειγόντως τα “υλικά επιχειρήματα” υπέρ της ρήξης ή αλλιώς η αποφασιστική διεκδίκηση του εργαζόμενου κόσμου για την επιβολή άμεσων καταχτήσεων.

Η νομοθετική απαγόρευση απολύσεων, η υποχρεωτική και με γενική εφαρμογή ισχύς των ΣΣΕ για όλους με κρατικό νόμο εδώ και τώρα, το δικαίωμα αυτόματης ανάληψης λειτουργίας επιχειρήσεων που κλείνουν από τους εργαζομένους, η κατάργηση εισιτηρίων και διοδίων, η πρόσληψη εκπαιδευτικών και νοσοκομειακών με διεύρυνση των δωρεάν υπηρεσιών, η κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, είναι μέτρα που θα μετρούσαν καθοριστικά στην αυτοπεποίθηση και την πολιτική ταύτιση των λαϊκών στρωμάτων με μια άμεση ρήξη.

Η μείωση των τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης, στα καύσιμα και στους λογαριασμούς ΔΕΗ και ΕΥΔΑΠ, όπως και τα δωρεάν φάρμακα με πλήρη, ισότιμη και δωρεάν πρόσβαση των εργαζομένων σε όλο το σύστημα υγείας, θα «μετρούσαν» χίλιες φορές περισσότερο από τα διαγγέλματα του Γιουνκέρ.

Η αναίρεση των κοινωνικών πληγών των καπιταλιστικών μνημονιακών αναδιαρθρώσεων, με άμεσους νόμους που θα καταργούν τα μνημόνια, τις δανειακές συμβάσεις και τους εφαρμοστικούς νόμους, πρέπει να αποτελέσει τη βασική συντεταγμένη μιας εργατικής πολιτικής, που θα αποδίδει δικαιοσύνη για όλη την κοινωνία.

Παράλληλα πρέπει να τεθούν άλλα κριτήρια για μια νέα κοινωνική και οικονομική πορεία, προσανατολισμένη στα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Απάντηση στο θέμα της δουλειάς για όλους, μπορεί να δοθεί μόνο με τη δημόσια ιδιοκτησία στο κέντρο του άλλου δρόμου. Η επιδίωξη του ιδιωτικού κέρδους, αντικαθίσταται με το δημόσιο κοινωνικό όφελος. Η αύξηση των εργατικών μισθών είναι βασικός μοχλός αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου, αλλά και άμυνας στα προβλήματα πληθωρισμού και υποτίμησης στην πρώτη περίοδο. Η κάλυψη πρωτίστως των εσωτερικών αναγκών, σημαίνει αναδιάταξη παραγωγικού καταμερισμού, σύγκρουση με το εξαγωγικό εμπορικό κεφάλαιο. Κλασικό παράδειγμα παρέμβασης ο αγροτοδιατροφικός τομέας, όπου ενώ η συνολική παραγωγή -ακόμη και τώρα- παρέχει επάρκεια, οι μονοπωλιακές στρεβλώσεις και η «απελευθέρωση» του εμπορίου, δημιουργούν ελλείψεις ακόμη και σε παραδοσιακά ελληνικά προϊόντα.

Το δικό μας το «έξω» έχει επομένως ένα «μέσα» σε ένα άλλο δρόμο, εκ των πραγμάτων αντικαπιταλιστικό. Η ελληνική αστική τάξη είναι προσδεμένη ολοσχερώς στους πάσης φύσεως ευρωπαϊκούς μηχανισμούς συμφερόντων. Ακόμη και στην περίπτωση που θα αποφάσιζε την ανεξάρτηση από το ευρωπαϊκό κέντρο, θα φρόντιζε να προσδεθεί σε ένα άλλο ιμπεριαλιστικό άρμα που θα της εξασφαλίζει τεχνογνωσία, προστασία και μακροημέρευση.

Η επιλογή επομένως του δρόμου μιας οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης σε εργατική αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, επιβάλλεται από την αναγκαιότητα επίλυσης των ζωτικών ζητημάτων προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Δεν πρόκειται για ένα απόρρητο τεχνοκρατικό πρόγραμμα επιτελείων, ένα κρυφό «σχέδιο Β». Ούτε μπορεί να υλοποιηθεί από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ή οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση. Στόχος του «άλλου δρόμου» δεν είναι να λυθούν τα προβλήματα ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, αλλά η δημιουργία, μέσα από την πάλη σε αυτόν, ενός διαφορετικού ταξικού συσχετισμού δυνάμεων. Έτσι ώστε να γίνεται πιο αποτελεσματικός και αγωνιστικά «ρεαλιστικός» ο αγώνας για την απόσπαση κατακτήσεων που θα βελτιώνουν άμεσα τη ζωή των εργαζομένων, θα μειώνουν το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, ανοίγοντας τους αναγκαίους επαναστατικούς ορίζοντες για την σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.

Από τη μια, είναι ζητούμενη η ισχυροποίηση, τεκμηρίωση, της αντικαπιταλιστικής καρδιάς ενός προγράμματος εξόδου και ρήξης με την ΕΕ και τον καπιταλισμό. Εδώ είναι αναντικατάστατη η συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της μετωπικής συνεργασίας με τη ΜΑΡΣ και άλλες ανατρεπτικές δυνάμεις. Από την άλλη, χρειάζεται να δουλέψουμε για τα «υλικά επιχειρήματα» του συσχετισμού δύναμης, τόσο στο επίπεδο ενός νέου μαχητικού εργατικού κινήματος, όσο και σε αυτό ενός διαρκώς διευρυνόμενου πολιτικού μετώπου ανατροπής με απόσπαση δυνάμεων από τα ρεφορμιστικά και αστικά κόμματα.

****Το κείμενο αποτελεί μέρος συλλογικής προσπάθειας που έγινε από τους Γιώργο Βασάλο, Παναγιώτη Μαυροειδή, Μιχάλη Ρίζο και Νίκο Στραβελάκη, σε ότι αφορά τις δυνατότητες «Για ένα δρόμο εξόδου από ευρώ και ΕΕ». Τα κείμενα δημοσιεύτηκαν στο ΠΡΙΝ της 12/7/15***